

14 To 363/2011-226

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **19.1.2012** projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 11.8.2011 č.j. 13T 20/2011-191, podal obžalovaný V [redacted] D [redacted] nar. [redacted] v Táboře, OSV [redacted] trvale bytem [redacted] a rozhodl o něm **t a k t o** :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný V [redacted] D [redacted] uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr.zákoníku, jehož se měl dopustit jednáním, které konkretizováno ve výrokové části napadeného rozsudku. Za výše označený přečin byl odsouzen podle § 143 odst. 1 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 2 let, který mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 30 měsíců. Podle § 73 odst. 1 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 2 let. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozeným – Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky škodu ve výši 23.322,50 Kč; P [redacted] J [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] škodu ve výši 260.095,- Kč.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání. Dle obžalovaného soud I. stupně spatřuje příčinu předmětné nehody toliko v tom, že obžalovaný „jel rychlostí podstatně vyšší než povolenou“ a „nedostatečně sledoval situaci v silničním provozu, v důsledku čehož přehlédl poškozeného a tohoto srazil“. Vycházel z výpovědi svědka J [redacted] U [redacted] protokolu o silniční nehodě a částečně ze znaleckého posudku znalce Ing. Bc. Marka Semely, Ph.D., kdy soud I. stupně určil, že rychlost motocyklu obžalovaného byla cca 100 km/h. V tomto směru je obžalovaný přesvědčen, že příčina dopravní nehody byla spíše na straně poškozeného, ne-li toliko na jeho straně. Co se týče rozpoznatelnosti chodce, podle znaleckého posudku „byl v pozadí chodce pohybujícího se rychlostí cca 3 km/h lesní porost, který velmi ztěžoval rozpoznatelnost chodce z jedoucího motocyklu, a chodec pohybující se zleva doprava mohl bohužel téměř dokonale splývat se stromy v pozadí a tento mohl na chodce reagovat v čase cca 1,9 s před střetem, s přihlédnutím k obvyklé reakční době mu tedy zbývalo na jakýkoliv manévr toliko 0,9 s. Tento závěr potvrdil svou výpovědí svědek S [redacted] M [redacted], který uvedl, že chodec „splýval se stínem lesního porostu stojícího vedle komunikace“. Jediný, kdo tuto skutečnost nepotvrdil, byl svědek J [redacted] U [redacted], když označil

viditelnost v místě nehody za dobrou, to však nikterak nerozporuje to, že by chodec s pozadím nespíval. V tomto směru má obžalovaný za to, že došlo k záměně rozpoznatelnosti chodce, tedy možnost zareagování a viditelnost na silnici způsobenou především počasím.

K rychlosti motocyklu obžalovaného zjištěno znaleckým posudkem, že tato rychlost byla 95-105 km/h. Podle svědka U ■■■ jel on sám rychlostí 85-90 km/h. V tomto směru je závěr soudu I. stupně, že rychlost motocyklu obžalovaného byla 100 km/h (tedy v horní ½ rozpětí stanoveného znalce) v rozporu se zásadou in dubio pro mitio. I za připuštění rychlosti motocyklu obžalovaného 100 km/h má obžalovaný silné pochybnosti o tom, že překročení rychlosti o 10 km/h je rychlostí podstatně vyšší než povolenou.

K příčině nehody ve svém znaleckém posudku znalec opakovaně jasně uvádí, že příčina nehody je na straně chodce, když také zdůrazňuje, že obžalovaný možnost odvrácení střetu neměl. Znalec dokonce uvedl to, že jediný způsob, jak by mohl obžalovaný zabránit nehodě bylo to, kdyby vůbec nezačal předjíždět. Naopak znalec opakovaně ve znaleckém posudku zdůrazňuje, že střetu mohl zabránit toliko poškozený. Stejně tak svědek S ■■■ M ■■■ uvádí, že sám se sotva poškozenému vyhnul a tušil, že bude mít obžalovaný s takovým manévrem problém. V tomto směru se zároveň znalec vyrovnal se závěrem soudu, že svědek J ■■■ U ■■■ pohodlně dobrzdil, když ve svém znaleckém posudku jasně i uvádí příčiny, a to, že „viděl srážku motocyklu a chodce a měl možnost jejich pohyb sledovat, očekávat a reagovat na kolizní brzdění (o chodci věděl a sledoval jej, motocykl směřující na chodce viděl taktéž)“.

Ze všech výše uvedených argumentů však jako nejpodstatnější považuje obžalovaný to, že ze znaleckého posudku vyplývá, že v případě, že by na poškozeného „reagoval v rychlosti 90 km/h, došlo by stejně ke střetu s chodcem a to s rychlostí cca 59 km/h“, z čehož nelze uzavřít jiný závěr, než ten, že i kdyby jel motocykl obžalovaného rychlostí povolenou, tak by k nehodě nedošlo – nelze tedy v dané věci argumentovat, že právě rychlost motocyklu obžalovaného byla příčinou nehody. Ve věci také není nepodstatný již úvod znaleckého posudku, který jasně na straně 12 uvádí, že se jedná o „velmi komplikovanou silniční nehodu za účasti více vozidel, kdy je třeba synchronizovat jejich pohyb s ohledem na stopy, výpovědi účastníků a svědků a nalézt tak technicky přijatelný průběh nehodového děje“ a není tedy dle názoru obžalovaného jednoznačně možné určit, že příčina nehody byla jen na jeho straně.

Podle obžalovaného v celém průběhu vůbec nebyla dostatečně objasněna objektivní stránka trestného činu, tedy zejména příčinný vztah mezi jednáním obžalovaného a následkem. V tomto směru se obhajoba zcela ztotožňuje s názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího soudu v Brně ze dne 13.12.2000, sp.zn. 13 Tz 182/2001, že „k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu je nezbytné, aby zavinění pachatele v daném případě v nedbalostní formě zahrnovaly všechny znaky objektivní stránky trestného činu“ a že je „rozhodné, zda pachatel současně věděl nebo vědět mohl a měl, že porušením pravidel silničního provozu“, které však podle názoru obžalovaného nebylo prokázáno, „bude jednat takovým způsobem a za takových okolností, že tím může vyvolat následek uvedený ve zvláštní části trestního zákona“.

Proto má obžalovaný za to, že nejen, že nelze nadevší pochybnost stanovit, že zavinění nehody je toliko na jeho straně, ale v průběhu hlavního líčení naopak bylo prokázáno, že toto

zavinění bylo převážně na straně poškozeného, čemuž by pochopitelně měl odpovídat i výrok o náhradě škody.

Z výše uvedených důvodů proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že bude obžaloby v plném rozsahu zproštěn.

Ve veřejném zasedání konaném dne 30. listopadu 2011 obhájce obžalovaného namítl, že soud I. stupně se v žádném případě neřídil závěry znaleckého posudku z oboru silniční dopravy. Obhájce pak polemizoval s názorem soudu, že obžalovaný jel rychlostí podstatně vyšší, než maximálně povolenou. Projevil nesouhlas s tím, co soudem I. stupně tvrzeno, že pokud by jeho klient jel pomaleji, chodec by stačil vozovku přejít. Požádal proto odvolací soud stejně jako v písemném vyhotovení odvolání, aby byl obžalovaný v plném rozsahu obžaloby zproštěn.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře konstatovala, že o skutkovém ději není žádných pochybností, právní kvalifikaci užitou soudem I. stupně označila za přílehavou. Připomněla, že při uznání viny obžalovaného bylo vycházeno z výpovědi svědka U [redacted] z níž nejdůležitější údaje zopakovala. Tato jeho výpověď je pak hodnocena v kontextu se závěry znaleckého posudku. Skutkové i právní závěry proto státní zástupkyně označila za správné a trest uložený obžalovanému za přiměřený. Zmínila, že jde o trest ryze výchovného charakteru, a to za situace, kdy z evidenční karty řidiče – obžalovaného vyplývá, že byl v posledních letech několikrát postihnut za přestupky v dopravě. Za obsahově správné a zákonné pak státní zástupkyně označila i výroky, které byly učiněny v rámci adhezního řízení. Navrhla proto, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr.ř. jako nedůvodné zamítnuto.

Zmocněnec poškozeného se pak před odvolacím soudem vyjádřil v tom směru, že kdyby obžalovaný dodržel povolenou rychlost, postupoval v souladu s předpisy, nezahájil by riskantní předjíždění více vozů, ke vzniku dopravní nehody by nedošlo. Výrok o náhradě škody ve vztahu ke svému klientovi označil za správný s tím, že taktéž navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

Z iniciativy soudu odvolacího dokazování ve veřejném zasedání dne 19.1.2012 doplněno o výslech znalce z oboru silniční dopravy Ing. Bc. Marka Semely, Ph.D., který ve věci v přípravném řízení zpracoval znalecký posudek.

Znalec po řádném poučení soudu podle § 106 tr. řádu nejprve konkretizoval podklady, které mu pro vypracování znaleckého posudku posloužily, zdůranil, že osobně navštívil i místo dopravní nehody, kde si provedl i své vlastní zaměření pro potřeby svého znaleckého zkoumání. Znalec v úvodní části svého přednesu zevrubněji rozebral nehodový děj z technického hlediska, a poté co mu byly soudem předestřeny obsahy výpovědí svědků S [redacted] M [redacted] a J [redacted] U [redacted] z řízení před soudem I. stupně, obsahy těchto výpovědí, jak vyslovil znalec, naprosto nic nezměnily na jeho závěrech, které v závěrečné pasáži svého písemně zpracovaného znaleckého posudku rozvedl. K četným dotazům členů senátu krajského soudu, obhájce obžalovaného a zmocněnce poškozeného, znalec setrval na svých závěrech, které ve znaleckém posudku prezentoval. Znamená to tedy, že před odvolacím

soudem vyslovil, že poškozený mohl vstoupit do vozovky v čas přibližně 8,2 s před střetem, kdy již byla vozidla předjížděna motocykly, v čase 7 s před střetem již oba motocykly dokončovaly předjíždění vozidel a postupně se nejpravděpodobněji plynule zařazovaly zpět do pravého jízdního pruhu. V tomto okamžiku byl poškozený K [REDACTED] již přibližně 1m ve vozovce. V pozadí chodce pohybujícího se rychlostí cca 3 km/hod., byl lesní porost, který ztěžoval jeho rozpoznatelnost z jedoucího motocyklu. Řidič prvního předjíždějícího motocyklu mohl reagovat po předjetí vozidel na chodce cca 4,3 sekundy před střetem, tedy přibližně 3 sekundy předtím, než jej minul. V té době se první motocykl nacházel přibližně 88 metrů před místem střetu. Poškozený mohl z oblasti, ve které měl lesní porost v pozadí, pro řidiče druhého motocyklu vyjít v čase cca 3,4 sekundy před střetem, ale vzájemnou dohledost řidiči zakrýval první motocykl. Obžalovaný mohl po předjetí vozidla reagovat s největší pravděpodobností na chodce až v čase přibližně 1,9 vteřin před střetem, kdy byl motocykl 55 metrů před místem střetu. Při zohlednění reakční doby v délce 1 vteřiny obžalovanému zbývalo na manévr 0,9 vteřin. Znalec před soudem prohlásil, že z podkladů, které mu byly poskytnuty, nevyplývá, že u motocyklu obžalovaného byla zjištěna nějaká brzdná stopa, fakt, že obžalovaný před střetem nebrzdil, je potvrzován výpovědí svědka U [REDACTED] který zaznamenal, že se obžalovanému na motocyklu nerozsvítla světla. Za technicky nepřijatelný údaj znalec označil tvrzení svědka M [REDACTED] (řidiče prvního předjíždějícího motocyklu), který tvrdil, že přejížděl rychlostí do 90 km/hod. Naopak údaje, které ve své svědecké výpovědi před soudem uvedl svědek [REDACTED] [REDACTED] (řidič prvního automobilu, který byl motocykly předjížděn) za objektivní. Údaje, které z této svědecké výpovědi vyplynuly, naprosto nic nezměnily na závěrech posudku znalce. Znalec dále konstatoval, že příčinou dopravní nehody mohl být způsob pohybu chodce napříč komunikací, s tím, že obžalovaný měl možnost nehodě zabránit pouze tehdy, pokud by vůbec nazapočal předjížděcí manévr. Při technicky přijatelné rychlosti poškozeného by přecházení vozovky trvalo více než 10 vteřin a za tuto dobu ujedou vozidla při rychlosti 90 km/hod. dráhu minimálně 250 m. Znalec stanovil rychlost motocyklu obžalovaného v okamžiku střetu na rozmezí od 95-105 km/hod., s tím, že oba motocykly mohly předjíždět vozidla rychlostí okolo 100 km/hod., nevyklučuje však, že rychlost mohla být i vyšší. Znalec dále konstatoval, že chodec vedoucí jízdní kolo zabíral přibližně polovinu jízdního pruhu a dle jeho názoru obžalovaný neměl možnost reagovat takovým způsobem, aby odvrátil střet. Větší prostor pro reakci na oba předjíždějící motocykly spatřuje znalec na straně poškozeného, kdy tento mohl přerušit přecházení vozovky před svým vstupem do vzdálenějšího jízdního pruhu, a to v době, kdy do střetu zbývala doba přibližně 3,9 sekund a první z motocyklů byl cca 77 metrů před místem střetu, druhý z motocyklů řízený obžalovaným přibližně 115 metrů před místem střetu. Znalec pak k výslovnému dotazu obhájce obžalovaného uvedl, že v případě, kdyby byl na místě větší kontrast mezi chodcem a pozadím, tak by měl možnost motocyklista reagovat dříve a je pravděpodobné, že by i reagoval a pokusil se střetu zabránit. Kdyby jel motocyklista – obžalovaný rychlostí 90 km/hod., tak by především nedošlo k předjíždění vozidel a nedošlo by ani k dopravní nehodě. K výslovnému dotazu zmocněnce poškozeného pak znalec opětovně zopakoval, že minimální rychlost obžalovaného, který předjížděl vozidla, byla 100-108 km/h s tím, že znalec nevyloučil, že rychlost mohla být i vyšší.

Po takto doplněném dokazování, obhájce obžalovaného, státní zástupkyně i zmocněnec poškozeného odkázali na konečné návrhy, jak by mělo být ve věci odvolacím soudem rozhodnuto, které již učinili v úvodu veřejného zasedání.

Krajský soud, jako soud odvolací, postupem podle § 254 odst. 1 věta druhá tr. řádu přezkoumal všechny odvoláním obžalovaného napadené výroky rozsudku soudu I. stupně, přezkumu podrobil taktéž i řízení, které jeho vydání předcházelo. Učinil tak závěr, že opravnému prostředku obžalovaného není možné přisvědčit.

Prvotně nutno říci, že účelem trestního řízení je náležitě zjistit trestnou činnost a pachatele podle zákona spravedlivě potrestat. K tomuto nutno postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí (§ 1, § 2 odst. 5 tr. řádu). Odvolacím soudem bylo zjištěno, že řízení před procesním soudem bylo provedeno v souladu s trestním řádem a skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, v rozsahu pro rozhodnutí potřebném, tedy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu. Nalézací soud měl pro své rozhodnutí širokou důkazní materii a po vyhodnocení všech takto shromážděných důkazů postupem podle § 2 odst. 6 tr. řádu pak učinil správný závěr, že obžalovaný V. D. se žalovaného jednání dopustil a tímto naplnil jak po subjektivní, tak i objektivní stránce znaky přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Hodnocení důkazů nalézacím soudem shledáno soudem odvolacím za logické a přesvědčivé, kdy pro toto své tvrzení má odvolací soud i podklad v důkazu, který sám z vlastní iniciativy provedl, a to osobní výslech zpracovatele znaleckého posudku z oboru silniční dopravy. S ohledem na závěry znalce, které prezentoval před odvolacím soudem, se tento jen utvrdil v přesvědčení, že úvahy, kterými se soud I. stupně při uznání viny obžalovaného V. D. řídil, jsou správné, opodstatněné. Přitom platí, že jednotlivé důkazní prostředky v dané trestní věci byly získány procesním způsobem, a o jejich procesní využitelnosti tedy nemůže být žádných pochyb. Okresní soud při uznání viny výše označeným přečinem vycházel z důkazů, které konkretizoval a jejichž obsah rozvedl v odpovídajícím rozsahu v odůvodňující části napadeného rozsudku. Nalézací soud jednotlivé důkazy, tedy výpověď obžalovaného, výpovědi ve věci slyšených svědků a důkazy listinné povahy podrobil velmi pečlivé analýze, tyto hodnotil jednotlivě i ve vzájemných vazbách a zkoumal, zda mezi nimi existuje vnitřní soulad. Z pohledu hodnocení odvolacího soudu nebyla v žádném případě přičítána váha jen důkazům, které by vinu obžalovaného měly potvrdit, ale i důkazům, na které upozorňováno obžalovaným, které dle něho nesvědčí pro závěr o jeho vině. Dostatečný prostor pak věnován ze strany nalézacího soudu i vyvrácení námitek obžalovaného, že příčinu dopravní nehody lze spatřovat toliko v jednání poškozeného K. J. S touto stěžejní námitkou, která opětovně zazněla v opravném prostředku obžalovaného, se musel opakovaně vypořádat i odvolací soud. Z tohoto důvodu považoval za žádoucí podrobit osobnímu výslechu znalce z oboru silniční dopravy. Jeho závěry však zůstaly neměnné a proto lze konstatovat, že nelze dospět k jinému závěru, než že soud I. stupně ve věci rozhodl velmi citlivě a spravedlivě. Nalézací soud v potřebném rozsahu veškeré shromážděné důkazy vyhodnotil, zabýval se především jejich důkazní hodnotou a silou, a zcela po právu dovodil, že na základě nich se mu bez všech pochybností podařilo vinu obžalovaného V. D. přečinem podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku prokázat. Dle přesvědčení odvolacího soudu nemá naprosto žádný význam jednotlivé důkazy, které byly před soudem I. stupně provedeny, opakovat a podrobovat je jejich nové analýze, když toto bylo velice pregnantním a svědomitým způsobem učiněno soudem nalézacím. Přesto, že dokazování bylo před odvolacím soudem doplněno, jak ostatně již výše uvedeno, ústně

podané závěry znaleckého posudku příslušným znalcem z oboru silniční dopravy naprosto nic nemění na správnosti, zákonnosti rozhodnutí soudu I. stupně.

Lze přisvědčit tvrzení soudu I. stupně, že ačkoliv znalecký posudek přiznává i možnost odvrácení střetu samotnému poškozenému, nelze nevidět a zcela pominout, že zjištěná rychlost motocyklu obžalovaného byla výrazně vyšší, než nejvyšší povolená rychlost v místě dopravní nehody, která činila 90 km/hod. Svědkem U [redacted] potvrzeno, že rychlost jízdy jeho vozidla byla 90 km/hod., pokud by tedy jeho vozidlo bylo předjížděno motocykly, je evidentní, že rychlost těchto motocyklů musela být podstatně vyšší a lze ji stanovit v souladu se závěry znalce na rychlost minimálně 100 km/hod., přičemž hodnota 108 km/hod. je i na základě technických výpočtů hodnota přijatelná, s tím, že není vyloučeno, že rychlost mohla být i vyšší. Platí tedy, že pokud by oba motocykly dodržely nejvyšší povolenou rychlost, jely zpořádaně za ostatními vozidly, nepřistoupily by k předjížděcímu manévru, nikdy by ke vzniku dopravní nehody zaviněním obžalovaného nedošlo. Takovéto stanovisko lze dovodit ze svědecké výpovědi J [redacted] U [redacted] který uvedl, že z rychlosti, jíž se pohyboval, byl schopen po nehodě zastavit ještě před místem, kde k nehodě došlo. Tedy vyšší než povolenou rychlost, tedy porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., lze proto označit za příčinu dopravní nehody, která jak vhodně vysloveno soudem I. stupně jednoznačně stojí na straně obžalovaného. Přesto, že i znalec pracuje s tvrzením, že poškozený byl ještě v době, kdy přecházel vozovku, pro účastníky silničního provozu, a tedy i pro obžalovaného velmi špatně viditelný vzhledem k tomu, že se pohyboval na pozadí lesního porostu, za situace, kdy svědkem U [redacted] tvrzeno, že v době, kdy spatřil on sám poškozeného ze značné vzdálenosti a v době, kdy oba motocyklisté prováděli předjížděcí manévr, že viditelnost v místě dopravní nehody byla dobrá, lze uzavřít, že pokud by obžalovaný nepředjížděl před ním jedoucí vozidla a choval se v souladu s pravidly silničního provozu, jako např. J [redacted] U [redacted] nikdy by se nemohl dostat se svým motocyklem do kontaktu s poškozeným. Navíc z výpovědi ve věci slyšených svědků i samotného znalce vyplývá fakt, že oba motocykly nejely těsně za sebou, že mezi nimi byla vzdálenost minimálně 40 metrů, bylo tedy povinností obžalovaného za situace, kdy se k předjížděcímu manévru odhodlal, sledovat situaci v silničním provozu. Pokud tak nečinil, došlo jím k porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. Porušením této povinnosti i povinnosti shora konstatované, a to nedodržení povolené rychlosti v místě dopravní nehody, lze tyto považovat za porušení důležité povinnosti uložené řidiči podle zákona, neboť porušení těchto povinností má zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví.

Z předchozích pasáží tohoto rozhodnutí je tedy zřejmé, že námitkám obžalovaného, které prezentoval ve svém opravném prostředku, nebylo vyslyšeno. Odvolací soud má za to, že vina obžalovaného žalovaným přečinem byla bez všech pochybností prokázána.

Pokud v návaznosti na výrok o vině přezkumné povinnosti podrobil odvolací soud i výrok o uložení trestu jako celku, shledal, že tento byl u obžalovaného V [redacted] ukládán zcela striktně v souladu se zásadmi rozvedenými v § 39 odst. 1 tr. zákoníku. Za situace, kdy na obžalovaného lze hledět jako na osobu bezúhonnou, přičemž k jeho dvěma odsouzením z doby minulé již nelze přihlížet, je trest co do svého druhu, tedy trest podmíněně odložený, adekvátní odezvou na jednání obžalovaného v rozporu se zákonem. Trest uložený obžalovanému podle rozhodné trestní sazby § 143 odst. 2 tr. zákoníku v trvání 2 let

s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, v kombinaci s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 2 let, je při neodčinitelném následku, a to smrti člověka, trestem přiměřeným, zákonným, který nevybočuje z pravidel trestání. Za zákonný a důkazně podložený lze pak považovat i výrok, který byl soudem I. stupně učiněn v rámci adhesního řízení podle § 228 odst. 1 tr. řádu.

Proto krajský soud, veden důvody, jenž jsou uvedeny a zebrubněji rozebrány shora, shledal odvolání obžalovaného nedůvodným a jako takové je ve smyslu § 256 tr. řádu zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře 19. ledna 2012

Za správnost vyhotovení:
Hana Kačírková, DiS.

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu